FLORIN LEON

ČATVARAS

ČATVARAS

ABSURD 1

-Ce, ăi, ăştia-s oameni cu bani, ce ştii tu!

-Eah, ia mai dă-i naibii! Ia uite ce repară băieții strada.

-Da' ce sparge ăla asfaltul?

-Păi vrea să ajungă la canale.

-Ce canale?

-Da' nu ştii? Canalele. Tot Iaşu-i numai canale pe dedesubt. Labirint.

-Da' de ce?

-Vor s-aducă băieții Dunărea, ăi! Aduc Dunărea, şi după aia nu mai au o treabă. Apă, curent, tot ce-ți poftește muşchiulețu'. Fac băieții hidrocentrală.

-Şi cu Bahluiu' ce fac?

-Eh, Bahluiu-l lasă aşa, pentru turism. Ştii, dacăvin turişti străini, îi duce cu barca pe Bahlui şi le zice: băi băieți, priviți frumusețile patriei!

-Da' nu-l vinde?

-Cum să-l vândă?

-Să-l vândă la export. Uite, arabii ar da aur pe el. Petrol! Ne-ar trage tub cu petrol direct din Irak.

-Ar fi original, da' nu vor ruşii! Pentru că s-ar extinde zona de influenţă arabă.

-Nu, da' nemții ar vrea. Nemții le-ar da arme.

-Pfai, ce ticăloşi... Da' ăla care sparge acum, vezi că n-are cablu?

-Păi are ciocan pneumatic cu minireactor nuclear. Vezi, acolo, la capăt.

-A, de-asta au şi haine de-astea fosforescente, pentru radiații.

-Da' original. Adica noi putem să crăpăm, că-i doare pe toți undeva. Te plimbi prin oraş şi te iradiază.

-Da' am auzit că e un program național de iradiat populația. Ca să vadă efectele, acum că am ajuns putere nucleară. Uite-acolo maşină adevărată!

-Corect. Ai auzit de ministrul de interne din Moldova? L-o arestat în Austria, că conducea o maşină furată.

-Păi nu, că voia să-l aresteze la noi, da' Iliescu o zis: băi băieți, ăsta-i omu' *meu*. V-atingeți de el, v-atingeți de mine. Şi dup-aia v-ating eu pe toți. Ehei, Iliescu are mână lungă!

-Ştii că în Moldova aduc maşini furate din Nemția, le vând şi apoi dacă vine vreounu' şi face scandal, judecătoria îi dă câştig de cauză cumpărătorului, că-i cumpărător cinstit.

-Sadic. Da' ți-aduci maşină şi ți-o spargi prin gropi.

-Ți-o spargi tu, că eşti fraier. Dacă eşti atent şi mergi pe unde trebuie, nu ți-o spargi.

-Eu, băi boule? Eu nici n-am carnet. Frate-miu!

-Ei, şi frate-tu de câți ani are carnet? De zece?

-De douăzeci! I-o dat carnet odată cu buletinu', nu? Uite, măi a lu' Hristea, eu te ştiu pe tine, ține-aicea carnet.

-Chiar, frate-tu ce mai face?

-Ce să facă şi el, pe la turci, pe la nemți...

-Bomboane?

-Arme! Rachete, tancuri... O fost şi-n străinătate: Transnistria, Cecenia, tâmpenii de-astea!...

-Nu, acuma pe bune!

-Ei, nimic. Dar sunt care se duc în Turcia, fac bani, apoi se duc la nemți şi cumpără electronice. Din trei drumuri şi-o adunat grăunțele. Ba nu, din patru, ca să plătească şi vama! Ş-apoi îl vezi pe unu' că vine-acasă baştanu' cu taxiu' ! Ăştia-s oameni cu bani, ce ştii tu!

-Uite şi şmecheru-ăsta cu ştiftu' lui de walkman.

-Ascultă muzică?

-Nu, desene animate.

-Auzi, şi la voi curge apă cu gust de clor? Am vrut să spun clor cu gust de apă.

-La noi se dă acuma esenţă de mâl.

-Vezi cum vorbeşti! Ofensă adusă autorităţii! Ia scoate buletinu' !

-N-am, că mi-o rămas mic şi i l-am dat lu' fratele meu.

(16 mai 1996)

ABSURDUS 2

Perspecularite hanc epistulam, enim est exitus quæstionum ex tota vita cœtus optimorum eruditorum, quamquam absentia in theatro terrarum orbis ob præter censuræ insectationumque.

Ultra quadrigenti annis, secreti impetus reducere Terram ad stadu scopuli vertentis in universo experitur, virtus centri omnium rerum furantes.

Sic-dicentes observationes erga Solare Ratione bone scienter corruptæ sunt. Veritas quæ Terra in centro universi sita est et omnes planetæ solesque circum sua circumeunt. Sed illorum orbes circinati non sunt, cum falso antiqui iudicabant. Quanto deferenti tanto epicycli elliptici sunt autem motus in hac forma dispar se facit.

Hic modus pro res adspicere notabile auxilium astrologis confert, ob præter facilitatis ephemeridarum calculi.

Nostra epistula est desperata vox versus conscientia hominum, ab fraudibus venenata. Rerum commutatio necesse est persecuta. Non relinquite veritatem in tenebris! Sumus

(17 maius 1996)

ABSURD 3

Now two years, in the year from the making of the world 7502, the army of England arrived at the gates of Carpathians, after what conqueres Europe. Herself the queen was riding in the front of the soldiers her, encouraging them to victory.

The reply of the romanians was brave, although the infantry fought of one alone because the planes military had fallen in the years from behind.

The government and the president themselves refuged at Timishoara, but couldn't escape of the rage english.

The army romanian itself disorganised, due of the desertions, because the british promised to the fugitives nationality french. The resistance from mountains of after the conquest extinguished on unexpectedly in the winter what followed.

The population native was obliged to learn the language english and the bands of music romanian were deported in Albania.

In 7503, themselves registered ample movements social, provoked of the concerts of the band Sophia. The police intervened, and in the confrontations the soloist vocal and the player guitar were shot accidentally of the lunettists of elite.

The romanians were happy that can watch the BBC.

(the 19th of May 7504)

ABSURD 4

Năluca în pădure vine
Uitând de toate şi de sine.
Solstiţiul cerului reţine
Un soare verde ca-ntr-un cleşte,
Nisipul stă pe frunze bine,
Topind natura ce-l doreşte.
Mocnind inelul ce clipeşte
Un alt solstiţiu-o să suspine
La veselele schimburi line
Ţâşnind din cubul ce vesteşte.
Un alt stelat cântând regeşte
Menţine-va sub crengi albine;
Iluzia e însă cine
Trecând de tine mai vorbeşte.

(23-24 mai 1996)

ABSURD 5

Vântul a venit şi mi-a cântat o poveste
Era de mult de tot şi
Râzând mi-a şoptit
Secretul lui stins
Undeva departe iar eu am zis: o
Lângă tine este o lună şi un cer
Atingând o stea şi o ploaie şi un potop
Lângă mine este cuvântul etşilerpo
Bezmetic privind ploile şi luna şi stelele.

(24 mai 1996)

ABSURD 6

De mult timp se observase că elevii copie în şcolile din România. Odată cu creşterea cantității de drepturi ale omului, s-a hotărât, după îndelungate discuții, ca acest mod de exprimare a propriei libertăți de conştiință să fie legalizat.

Măsura a dat roade, deoarece s-a constatat imediat o îmbunătățire simțitoare a rezultatelor şcolare.

Întrucât departajarea imparțială, specifică oricărei democrații, devenise puțin mai dificilă, s-a decis, în conformitate cu recomandarea Consiliului Europei, ca notele să fie acordate nu pe conținutul lucrării, ci pe metoda de copiere.

Această rezolvare s-a dovedit salutară, pentru că punea accent pe capacitățile creative ale elevilor.

Dar numai pentru scurt timp, căci aprecierea profesorilor continua să fie subiectivă. După o perioadă de deliberări intense, s-a stabilit ca fiecare să-şi corecteze singur lucrarea, afirmându-se drept unic stăpân al propriei vieți.

Însă asta a fost în trecut. Acum militäm pentru desființarea bibliotecilor.

(1 iunie 1996)

ABSURD 7

Acum toată lumea ştie că şoldovenii sunt proşti. Dar acest lucru a fost dovedit riguros abia de curând, prin contribuţia unui grup de doctori honoris causa ai universităţii din sectorul agricol ilfov, sponsorizaţi de guvernul României şi televiziunea română.

Moldova nu s-a remarcat prin nimic în domeniul cultural. Este binecunoscut faptul că însuşi Mihai Eminescu se trage din bunici ardeleni. Iar Ion Creangă era un simplu ţăran ale cărui povestiri erau scrise de Mihai Eminescu.

S-a discutat mult despre rolul aşa-zisei capitale a Moldovei, însă savanţii s-au întrebat pe bună dreptate ce fel de rol poate avea un oraş al cărui însuşi nume este de origine străină. Este frapantă în acest sens asemănarea dintre denumirile *Iaşi*, *Huşi* şi *leşi*, apelativ ce desemna în trecut poporul polon. Transformarea lui *l* în *i* şi apoi în *h* este un fenomen specific limbajului moldovenesc, demonstrat de evoluţia slavului *larbuđa* în *iarbuza* şi apoi în *harbuz* (pepene verde).

Excesul folosirii regionalismelor în vorbirea curentă, accentul slav, sugerează lipsa de instruire, dăunătorul patriotism local, care nu poate aduce decât deservicii unităţii Ţării.

În ciuda nivelului intelectual scăzut, moldovenii trebuie ajutaţi. Propunem în acest sens înfiinţarea marilor

ferme agricole cu forță de muncă adusă din Moldova, în special în Câmpia Bărăganului, Câmpia Olteniei şi Câmpia de Vest, adică în principalele zone de producție din România.

Un proiect de perspectivă mai îndelungată ar fi creearea unei filiale a Universității din Cluj-Napoca la Bacău, desigur cu studenți ai Universității-Mamă.

În acest mod s-ar obține o uniformizare a coeficientului de inteligență în diferitele regiuni ale Țării, fapt care nu v-a putea avea decât consecințe benefice pentru sporirea nivelului de trai şi bunăstării în țara noastră.

(1-2 iunie 1996)

ABSURD 8

Literatura populară, expresie a înțelepciunii, experienței de viață şi sensibilității poporului nostru, este o enciclopedie vie a spiritualității românești, parte integrantă a culturii naționale.

B.P.Hasdeu susține că ea îşi are originea „în cea mai adâncă antichitate dacică“ şi că lupta dintre zmei şi eroii basmelor este trecerea în zona mitului a conflictului daco-roman.

M.Eliade, în *Comentarii la legenda Şmecherului Manole*, consideră că rădăcinile spiritualității românești coboară prin timpul geto-dacic în arhaitatea preindoeuropeană, afirmând originalitatea şi valoarea literaturii române în context universal.

Este însă evident că literatura populară românească este mult mai veche, izvoarele sale pierzându-se în preistorie.

Pentru jumătatea de nord a țării: zmeii din basmele întâlnite în această regiune sunt transfigurarea oamenilor din Neanderthal.

Pentru partea de sud a țării: imaginile balaurilor sunt fără îndoială reminiscențe ale saurienilor din Jurasic.

Operele populare au constituit izvor de inspirație pentru mulți poeți şi prozatori.

Literatura română nu ar fi atins piscurile pe care a ajuns dacă nu ar fi avut ca punct de plecare, ca model original, creația de veacuri a neştiuților făuritori de frumos de pe această „gură de rai“, care este pământul românesc.

(12-26 iunie 1996)

ABSURD 9

-Hei, vin şi eu la showl lui Danny.

-Bestial!

-Mă duc să cumpăr nişte flori, poate nu-i închis. Wish me luck.

-OK. Auzi, îmi dă taică-meu carul. Gimme five, baby!

-Cine-aduce muzica?

-Johnny.

-Oh, God!

-De ce? Are toate hiturile din topul din vara asta.

-Nu hituri. Shituri! Ştiu eu ce muzică-i place lu' Johnny!

-Asta e!

-Bun, acum mă duc. Salut!

-Bye, bye!

(22 June 1996)
Should I have said "iunie"?

ABSURD 10

Țara noastră se numeşte România. Ea este foarte frumoasă şi bogată. Ea are multe bogăţii naturale, solice şi subsolice, de aceea oamenii trăiesc fericiți şi duc o viață îmbelşugată.

În țara noastră nu există corupție. Toți oamenii sunt apreciați în mod cinstit şi egal. De aceea toți sunt mulțumiți.

Țăranii îşi muncesc în linişte pământul distribuit corect iar muncitorii se străduiesc să ne ridice nivelul de trai prin producția industrială obținută. La noi, şomajul va dispărea în curând.

Țara noastră are multe peisaje, invidiate de străini, care au dorit dintotdeauna să ne fure pământul. Dar poporul nostru a fost omenos, caracterizat prin ospitalitate. De aceea, toate minoritățile naționale se bucură de drepturi, la fel ca şi cetățenii români.

Oamenilor politici din țara noastră le pasă de noi şi doresc să avem o viață mai bună. Serviciul Român de Informații funcționează în mod legal şi ne apără de străinii răuvoitori, iar lumea se simte în siguranță.

În țara noastră infracționalitatea este în scădere, deoarece jandarmii, gardienii publici, poliția, garda financiară şi poliția militară îşi fac datoria în mod exemplar, protejându-i pe cetățeni.

Embargoul împotriva Iugoslaviei a fost respectat. Ziarele independente sunt independente. Televiziunea spune numai adevărul. Justiția există. Politica externă este apreciată de întreg poporul nostru, între granițele strămoşeşti. Copiii români sunt inteligenți; de aceea vor lucra în străinătate, pentru a îmbunătăți imaginea țării noastre în lume.

Însă din țara noastră nu merită să emigrezi.

(22 iunie 1996)

ABSURD 11

Cum s-ar spune, avem şirul: $a_n = a_{n-2} + a_{n-1}$, numit parcă „şirul lui Fibonacci[1]“.

Dacă luăm a_0=0 şi a_1=1, primii săi termeni vor fi:

0 1 1 2 3 5 8 13 21 34 55 89 144 233 377 610 987 1597 4181...

Fie şirul $b_n = \frac{a_{n+1}}{a_n}$, cu $n \in \mathbf{N}^*$.

Primii termeni ai lui b_n vor fi:

1 2 1,5 1,666666 1,6 1,625 1,615384 1,619047 1,617647 1,618181...

Pentru n mare, de exemplu 20, putem scrie:

$$b_{20} = \frac{a_{21}}{a_{20}} = \frac{10946}{6765} = 1{,}618034$$

Punem problema: care este limita lui b_n pentru $n \to \infty$?

După zile de chin, observăm că:

$$1{,}618034^2 = 2{,}618034 = 1{,}618034+1.$$

Deci $E_{1,1}{}^2 = E_{1,1}+1$.

Rezolvăm ecuația:

$$E_{1,1}{}^2 - E_{1,1} - 1 = 0$$

$$\Delta = 1+4 = 5$$

$$\Rightarrow E_{1,1} = \frac{1 \pm \sqrt{5}}{2}.$$

---

[1] Leonardo din Pisa (1175?-1250?)

Păstrăm valoarea pozitivă, deci:

$$E_{1,1} = \frac{1+\sqrt{5}}{2} = 1{,}618034 \qquad (11.1)$$

Ce se întâmplă însă dacă $a_n = 2a_{n-2}+a_{n-1}$? Folosind calculatorul, $b_n \to 2$ (11.2)

La fel, pentru $a_n = 3a_{n-2}+2a_{n-1}$, $b_n \to 3$ (11.3)

Din (11.2) şi (11.3), putem generaliza:
dacă $a_n = q \cdot a_{n-2} + (q-1) \cdot a_{n-1}$, atunci $b_n \to$ q. (11.4)

Pentru $a_n = a_{n-2} + 2a_{n-1}$, $b_n \to 2{,}414213 = \sqrt{2}+1$.
Facem notaţia: $E_{1,2} = \sqrt{2}+1$. (11.5)

Mai aflăm, cu ajutorul calculatorului:

$$E_{3,1} = 2{,}3027756 \qquad (11.6)$$
$$E_{4,1} = 2{,}5615528 \qquad (11.7)$$
$$E_{2,3} = 3{,}5615528 \qquad (11.8)$$
$$E_{2,2} = 2{,}7320508 = \sqrt{3}+1 \qquad (11.9)$$
$$E_{3,3} = 3{,}7912878 \qquad (11.10)$$
$$E_{4,4} = 4{,}8284271 \qquad (11.11)$$

Să vedem ce facem cu ele.
Observăm că (11.2) se poate scrie:

$E_{2,1} = \frac{1+\sqrt{9}}{2}$, formă asemănătoare cu $E_{1,1} = \frac{1+\sqrt{5}}{2}$

Mai observăm: $5 = 4 \cdot 1 + 1$ şi $9 = 4 \cdot 2 + 1$, deci

$$E_{q,1} = \frac{1+\sqrt{4q+1}}{2} \qquad (11.12)$$

relaţie care verifică (11.6) şi (11.7).

Din (11.5) şi (11.9) tragem concluzia:

$$E_{q,2} = \sqrt{q+1} + 1 \qquad (11.13)$$

Se constată că $\frac{E_{4,4}}{\sqrt{2}} = 2 + \sqrt{2}$, deci

$$E_{4,4} = 2 + 2\sqrt{2} \qquad (11.14)$$

Avem următoarea succesiune:

$E_{1,1} = \frac{\sqrt{5}+1}{2}$, $E_{2,2} = \frac{2\sqrt{3}+2}{2}$, $E_{3,3}$=?, $E_{4,4} = \frac{4\sqrt{2}+4}{2}$,

adică: $\frac{\sqrt{5}+1}{2}$, $\frac{\sqrt{12}+2}{2}$, ?, $\frac{\sqrt{32}+4}{2}$.

$E_{3,3}$ va trebui să fie de forma $\frac{\sqrt{x}+3}{2}$ (11.15)

Echivalând (11.10) cu (11.15), obţinem: $x = 21$.

Observăm: $5 = 1 \cdot (1+4)$

$12 = 2 \cdot (2+4)$

$21 = 3 \cdot (3+4)$

$32 = 4 \cdot (4+4)$,

$$\Rightarrow E_{q,q} = \frac{\sqrt{q(q+4)} + q}{2} \qquad (11.16)$$

Recapitulăm (11.12), (11.13), (11.4) şi (11.16):

$$E_{q,1} = \frac{\sqrt{4q+1}+1}{2}$$

$$E_{q,2} = \frac{\sqrt{4q+4}+2}{2}$$

$$E_{q,q\text{-}1} = \frac{\sqrt{(q+1)^2}+q-1}{2}$$

$$E_{q,q}=\frac{\sqrt{q(q+4)}+q}{2}.$$

Expresia $(q+1)^2 = q^2+2q+1$ poate fi scrisă: $4q+(q-1)^2$, iar $q(q+4) = 4q+q^2$.

Deducem astfel că:

$$E_{q,p}=\frac{\sqrt{4q+p^2}+p}{2}$$

relație pe care o voi numi *relația lui Leon*, cu toate că nu ştiu câte sute de oameni vor fi ajuns la ea înaintea mea, probabil prin demonstrație riguroasă.

(redactat: 27 iunie 1996)

ABSURD 12

Pe 25 mai 1996, Parlamentul României votează legea copyright-ului, promulgată şase zile mai târziu de Preşedintele Iliescu. 27 mai - cotidianul *Monitorul* din Iaşi anunţă efectele posibile ale legii asupra pieţii audio-vizualului: scumpirea casetelor şi obligativitatea timbrelor care să certifice legalitatea. Până pe 26 iunie, viaţa continuă să se desfăşoare normal. Nimic nu anunţa ce urma să se întâmple.

26 iunie 1996, ora 0 - intrarea în vigoare a legii copyright-ului. Majoritatea casetelor audio dispar din magazine. Datorită pieţei negre care ia naştere, Guvernul instituie măsuri suplimentare pentru respectarea legii. Se înfiinţează Direcţia Audiovizual a Gărzii Financiare, prin Ordonanţa nr. 270/1 iulie 1996. În noaptea 5/6 iulie 1996, DA efectuează primele arestări.

Pe 20 iulie 1996, se constată că posturile comerciale de radio continuă să difuzeze piese de pe casete fără timbru. Guvernul, la propunerea Parchetului General, hotărăşte aplicarea retroactivă a legii. DA procedează la confiscarea casetelor netimbrate. Se semnalează incidente violente la Bucureşti, Arad, Timişoara, Constanţa şi Iaşi. Aici, postul de radio *Vox T* este distrus complet în urma confruntărilor.

Datorită semnalelor privind continuarea pirateriei la nivelul persoanelor particulare, DA propune în 15 august aplicarea măsurilor guvernamentale tuturor cetăţenilor. Aceştia sunt somaţi să predea casetele

achiziționate înainte de 26 iunie 1996 la centrele special înființate, în termen de 30 de zile. Pe 5 septembrie, intervalul de timp este prelungit cu încă 10 zile, pentru a veni în întâmpinarea cererilor oamenilor din zonele defavorizate din punct de vedere geografic.

Doar o mică parte din populație răspunde apelului. Pe 28 noiembrie, Parlamentul nou-constituit votează cu o majoritate de 72% împuternicirea DA de a efectua percheziții la domiciliile persoanelor suspecte. Măsura duce la confiscarea, într-o săptămână, a unei cantități de casete egală cu aceea predată în 40 de zile. Întrucât populația refuză amenzile contravenționale şi se opune arestărilor, Preşedinția instituie starea de urgență pe întreg teritoriul țării. Sunt autorizate deportările instigatorilor la revoltă. Mulți parlamentari propun trimiterea acestora pe un eventual şantier al canalului Dunăre-Bucureşti-Braşov.

Intervine armata pentru restabilirea ordinii. Se înregistrează din nou ciocniri puternice în capitală: 42 de civili şi 2 militari sunt spitalizați.

2 ianuarie 1997 - demisia Guvernului.

3 ianuarie - Parlamentul se autodizolvă iar Preşedintele anunță alegeri anticipate şi numeşte un guvern provizoriu.

3 mai - Parlamentul ales abrogă legea copyright-ului şi hotărăşte apoi, pe 25 mai 1997, retrocedarea către populație a casetelor audio confiscate, în limita stocurilor disponibile.

(14 iulie 1996)

ABSURD 13

A fost odată un copil care nu era superstițios. Adică el o treabă n-avea: începea diferite lucruri sâmbăta, îşi făcea poze pe 13, s-a pornit să învețe pentru examen marți... Adică nu făcea înadins, aşa se nimerea, el nu era superstițios. Când a picat, mă-sa i-a zis: tâmpitule, inconştientule, eu ți-am spus că nu-i a bună, dar tu eşti tot timpul deştept şi nu vrei să m-asculți. El a răspuns: nu-i adevărat, nu m-am pregătit suficient. dar taică-său a făcut o criză: ce răspunzi lu' mă-ta, boule?

Adevărul e că în anumite zile i se întâmplau tot felul de chestii: pe 13 şi-a pierdut buletinul şi şi-a spart mingea, marți i s-a furat bicicleta iar într-o sâmbătă, după ce a fugit pe sub o scară după o pisică neagră, câinele personal i-a fost călcat de o maşină.

Într-o noapte, pe la ora 0 şi 6 minute, veni câinele să-i facă o vizită. Îi spuse: băi tăticu', las-o mai moale. Dac-o s-o ții tot aşa, o să dai colțu' într-o bună zi. Însă copilul se întoarse cu fața la perete, mormăind: hai, marş de-aici. Toți dăm colțu' într-o bună zi. Şi mai pune-ți colir în ochi.

După ce a aruncat într-un canal banii de excursie, din greşeală, gagica i-a zis: ce naiba eşti aşa ghinionist? Dacă mai stau mult pe-aici prin preajmă, cine ştie ce-o să mi se mai întâmple. Plecă, iar peste o săptămână se zgâriP într-o sârmă, dar nu dădu atenție. Toți plângeau, numai el stătea deoparte şi presăra piper pe jos. L-au

întrebat: ce eşti măi aşa de al dracului? El nu a răspuns nimic. Stătea şi presăra piper pe jos.

Într-un târziu, nu mai începea nimic sâmbăta, nu-şi mai făcea poze pe 13, nu mai învăța marți. Şi-a luat examenele, mai ales că văzuse soldați pe drum, nu şi-a mai pierdut buletinul, nu i s-a mai spart mingea şi nu i s-a mai furat bicicleta. Pentru că nu mai avea minge şi nici bicicletă.

Anul trecut, pe 13 iunie, nu văzu trenul la barieră, şi avea oricum prea multe griji ca să-l audă. Era marți şi se gândea ce i se va întâmpla. Acum e fericit. Nu mai e singur.

(14 iulie 1996)

ABSURD 14

Încet-încet, toți oamenii devin telepați. Îşi pot citi gândurile unul altuia şi asta mă înnebuneşte. Pentru că eu nu pot face acest lucru, oricât m-aş strădui.

Nimeni nu mai vorbeşte pe stradă. Merg fără să spună nimic, câteodată zâmbesc sau râd, doar ei ştiu de ce, iar alteori unii se uită urât la mine, probabil pentru că nu le răspund la salut. Trebuie să fiu atent ce gândesc.

În tren, oamenii mă privesc şi îşi fac semne. Se întreabă de ce tac şi nu-i bag în seamă. Apoi încep să-şi bată joc, să facă poante. Dacă îi înjur, se supără.

Mai aud voci doar la televizor şi radio. Însă nu va mai ține mult. S-a descoperit o modalitate de a trimite gândurile la distanță.

Îmi amintesc de vremea când lucrurile erau abia la început. Cei care erau deja telepați îmi spuneau cât de bine se simțeau şi cât de uşoară devenise astfel comunicarea. Eu îi aprobam şi aşteptam să ajung şi eu ca ei.

N-am ajuns. Dar nu mi-am schimbat părerea nici despre ei, nici despre telepatie. Sunt conştient că e mai convenabil aşa, dar ce să fac? Ei însă şi-au schimbat părerea. Trec pe lângă mine fără să se oprească. Am impresia că dau vina pe mine, că mă cred prea încrezut să stau şi să gândesc cu ei. Poate au uitat să vorbească.

În orice caz, se preconizează că în maximum zece ani, toată omenirea va fi telepată. Probabil că excepțiile

vor fi internate în sanatorii speciale. E perfect normal. Oricum nu s-ar putea integra în noua societate.

Păcat că într-o altă țară au apărut bande care îi vânează pe netelepați, pe „broaşte“. Sper că ăştia de la noi sunt mai civilizați. Poliția a spus că ne va apăra, că şi noi suntem cetățeni. Însă am înțeles că deja circulă zvonuri şi tot felul de minciuni despre noi, ca să ne îndepărteze de sufletul „opiniei publice“.

De fapt, care *noi*? N-am întâlnit de trei luni pe nimeni care să nu fie telepat. Oricum n-aş putea să-mi dau seama. Nu mai vorbeşte nimeni. E aproape indecent să vorbeşti în zilele noastre.

Dacă „broaştele“ nu vor să deschidă gura, sunt nişte proaste şi îşi merită soarta. Eu vreau să deschid gura, dar degeaba o fac. Să vorbesc de unul singur?

Visez cu toată puterea la o „broască“. Dar nu e totul pierdut. Niciodată nu ştii când poți auzi o vorbă bună.

(30 iulie 1996)

ABSURD 15

1. OMUL

Omul este un gândac cu
trei picioare.
Capul lui este plin de
antene
cu care scurmă
fără încetare, fără număr şi fără
preţ,
iar când nu găseşte nimic
se pipăie pe el însuşi
şi crede că totul începe
şi se termină cu un
gândac plin de antene, cu
trei picioare.

(27 octombrie 1996, 21:35:40 - 21:37:50)

2. NATURA

Natura este un sac
plin de găuri.
Prin găuri trec viermi.
Prin viermi trec păsări.

Prin păsări trec animale.

Prin animale trece gândacul cu
trei picioare.
Prin gândac trece un păianjen
care încearcă să lege toate
găurile sacului.
Reuşeşte?...

(27 octombrie 1996, 21:38:27 - 21:40:45)

3. IUBIREA

Lumina străbate totul.
A fost un frate şi
căuta lumina care
străbate totul.
Cerul s-a spart mereu în fața lui în curcubee, dar
lumina nu a venit.
Târziu, n-a mai căutat lumina,
iar întunericul s-a deschis cu
porți de săgeți otrăvite,
când,
înainte de ultima săgeată,
lumina s-a deschis cu
14 porți de oglinzi colorate.
Fratele a izbucnit în râs de culori.

(27 octombrie 1996, 21:45:25 - 21:49:05)

4. UNIVERSUL

Cel mai mare univers este un
tot mai mare, format din
toturi mai mici.
De îndată ce universurile
devin
toturi din ce în ce mai mici,
formare lor devine tot mai
grea,
rea,
aspră,
puternică,
groaznică.
Ah! Nu-mi pot vedea nici măcar
un gând.

(27 octombrie 1996, 21:49:29 - 21:51:42)

5. SOARELE

Soarele este un rotund galben şi mic.
Soarele este roşu, portocaliu,
galben, verde, albastru,

indigo, violet şi mai mult ca ultraviolet.
Soarele este ianuarie şi aşa mai departe.
Soarele este berbectaurgemeniracleufecioarăbalanțăscorpionsăgetătorcapricornvărsător şi peşti.
Soarele este ca un cap mare şi pleşuv,
cu foc în loc de sprâncene şi
gheață în loc de ochi şi ochi în
loc de gură. Odată.
Deocamdată, apusul este roşu.

(27 octombrie 1996, 21:52:57 - 21:56:48)

6. SATANISTĂ

În noaptea plină de fantome
vine-un dezechilibrat,
îşi face cruci cu mâna stângă
şi se pune pe-njurat.

Şi băieții toți din gaşcă
râd şi taie o pisică
iar cu sângele ce curge
o mânjesc pe o gagică.

Dar cavoul se deschide
şi o țeapă iau cu toți,
că Satan acum se-iveşte
şi-i mănâncă pe magoți.

(27 octombrie 1996, 21:58:20 - 22:01:24)

7. FERICIREA

O mână poate spune adevărul.
Şi lumina izvorăşte din mână.
Florile pot spune adevărul.
Şi aripile sunt înlănțuite printre ele.
Liniile spun adevărul.
Şi aripile simt vântul ridicându-le.

(27 octombrie 1996, 22:12:12 - 22:14:48)

8. TIMPUL

Timpul poate fi de trei feluri:
trecut prezent şi viitor,
niciodată
şi
întotdeauna.
Trecut prezent şi viitorul e ieftin.
Niciodată nu este bine.
Întotdeauna este.
Când timpul se scumpeşte,
drumul se despietruieşte
şi indicatoarele devin transparente
ca o apă din care este aruncată
o piatră în lună,

din care iese o picătură în nori.
Atunci timpul poate fi de două feluri:
niciodată
şi
întotdeauna.
Niciodată nu este bine.
Întotdeauna este.
Atunci, omul arată,
mai târziu, mai acum sau mai devreme,
iar greutatea degetelor e numai a lui.
Pentru că cei ce clipesc îi sunt închişi
şi numai cea ce bate îi este deschisă.
Şi bate până în ultima clipă:
niciodată,
întotdeauna,
niciodată,
întotdeauna...

(27 octombrie 1996, 22:15:23 - 22:25:58)

9. VIAŢA

Vlăstarul creşte, vlăstarul se-ndoaie,
când degetu-alege,
înc-o crenguţă mănâncă din soare.
O creangă e albă,
o creangă e neagră,
când nu vrea s-aleagă, vlăstarul se-ndoapă.
Şi-atunci când e rouă,

şi-atunci când e ploaie,
e ca şi atunci când creanga e-n soare.
Şi tot ce mai creşte,
de creanga e dreaptă,
se-ndreaptă prin sevă tulpina-nțeleaptă.
Şi tot ce mai creşte,
de creanga e strâmbă,
atinge pământul şi iarăşi se-avântă.

(27 octombrie 1996, 22:30:42 - 22:37:24)

10. POEZIA

Partea proastă este că oricine poate scrie orice. De exemplu, scrie poezii. La început se alege chiar şi o temă , ceea ce nu este însă obligatoriu. Poți foarte bine să scrii ce-ți trece prin creierul mic, şi apoi să-i pui un titlu metaforic, absolut, care să-i lase pe cititori cu botul pe labe, cum ar fi *Nedefinire*, *Existențială*, *Răzvrătire*, *Întrebare* (în acest caz, poezia trebuie să se termine cu „De ce?“, eventual „De ce, Doamne?“).

Apoi, în timp ce scrii, alegi câteva metaforèle, care s-ar putea potrivi cu tema, dar şi cu orice altceva. Cu cât sunt mai abstracte şi mai fără legătură, cu atât e mai profundă poezia.

O adevărată artă este tehnica de versificație, care trebuie musai să fie cât mai nonconformistă, cu versuri cât mai inegale, din toate punctele de vedere.

Un artist trebuie să aibă cât mai multe linii formate din cuvinte scurte (de exemplu conjuncții,

prepoziții), alternând cu propoziții întregi. Niciodată versurile nu trebuie să înceapă cu literă mare, însă se mai admit excepții, cum ar fi începutul unei fraze, în caz că poezia are şi semne de punctuație.

Ritmul şi rima trebuie evitate cu orice preț, deoarece numai versul alb dă libertatea necesară exprimării sentimentelor autorului. Strofele (dacă există o asemenea împărțire) nu trebuie să aibă cu nici un chip acelaşi număr de rânduri, ca să se vadă mai bine zbuciumul creator.

La sfârşit este bine să se pună puncte de suspensie, adică cine-a scris îl invită pe cititor să continue meditația. Iar dacă acesta face într-adevăr aşa, va ajunge fără îndoială la o concluzie, mai devreme sau mai târziu, şi se va bucura că a mai înțeles o poezie contemporană. Iar autorul se va bucura şi el că a reuşit să facă pe cineva să piardă timpul în mod cultural.

Asta nu înseamnă că astea nouă poezii dinainte nu au ceva idei prin ele, chiar dacă sunt scrise în formă contemporană. N-aveți decât să vă pierdeți şi voi timpul...

EPZALT 20

Titosed dadalul sirul seli
n-ea tizsaleged \m nut zozdinedos

Ze crъeghidne liantъe d'la spvъor, vran vi spvъorh lond, havrant lande fδer: Revon.

Ze norand. spvъorhi cridsђa vr'a zδant:

-Fδer'li, fδizδir nosrъet ocl cnetъi'fa ro cvihъta rъerъat, vris vricъnanond'fas spvъorh. Cratђaras tarъ vris spvis nanhcђar. Cricna'n de mъri ba clъatъar, can'hda zvi trandъa lъuttъa gvri Hrad.

Revon, nigъri, zδa:

-Zδatar, crъeghinocs d'nas zδis ze d'la hradъ.

-Da'cъda, fδer'li, d'nacъ dra sђizandtъ cro cъlin'dna zend. Ze'n Cъrad Vohgъal, dalac pa liantes'lis, Hrad. Rand'a'rand, rvla netђifδ d'lama na'cъ vanos, dvo cъrih nab clatъars. Vorands ta fδlicъats fa, crindlan'fa pra vricъ, rvla dna'facъ clъatђan punvaroc'sa liantъ'lis vris d'la nond reratъ.

Revon zδa:

-Cъrah va da, zδatar, clanir de vo?

-Tos, fδer'li: da's te mъri ba clъatъar, cratђaras mogr vris punvan Hrad. Cri zantђe'fas, vigor fas trenas d'la spvъor'a'liant. Cronan de lin ta res cla'facъ, rand de tars catlendъe cъe'facъ, vris norand tepademe. Vli'fas tarъ vris to tђemra'fas.

-Vocъ fδanderi p'la Vohgъal fa?

-Pramъar'fa meg clatъars to fo gъa. Cri no'zantђebas fas, Hrad trenat'facъ cnes liantes'lis.

-Vorc d'sa cъard!

-Do. Dъar ta res vris fδar de cred'at![1]

Blonar rasla bi seli-r fJxa *Revon* va xotar aloeź, re źezi beźo \m vepe ze. Blofo \m zd\mje źo upzilfJ buelde, neo pomi xoz jeale tizshozJ \m xot. Ma \msJbie

---

1 A fost odată un ûinut al spiritelor, condus de un Tmpărat bătrTn, care avea un singur fiu: Revon.

Sntr-o noapte Tmpăratul Tl chemă la el õi-i spuse:

-Fiule, simt că nu peste mult timp mă voi regăsi Tntr-o fiinûă a pămTntului, õi tu vei deveni Tmpărat peste spirite. Va trebui să fii bun õi să-ûi conduci supuõii Tn pace. De aceea, cTt mai sunt Tn putere, pot Tncă să te sprijin Tn lupta Tmpotriva Răului.

Revon, uimit, spuse:

-Tată, nu mi-ai zis niciodată că există spirite rele.

-Aõa este, fiule, Tnsă a venit vremea să afli ce ûi-am ascuns pTnă acum. Sn Valea Diavolului, departe de ûinuturile noastre, sălăõluieõte Răul. Pe zi ce trece, cu cTt mai mult mi se apropie sfTrõitul Tn această existenûă, el capătă noi puteri. CTnd Tmi voi pierde forûele, dispărTnd Tn lume, el va pune stăpTnire pe imperiu, amenințTnd cu distrugerea õi tărTmurile noastre, õi cele pămTnteõti.

Revon spuse:

-Ce trebuie să fac, tată, pentru a Tmpiedica acestea?

-Iată, fiule: cTt te mai pot sprijini Tn luptă, trebuie să mergi õi să Tnfrunûi Răul. Dacă vei reuõi vei primi sceptrul imperiului. Pe tine lumina nu te va mai alunga, ziua Tûi va fi binecuvTntare, iar noaptea mTngTiere. Vei fi bun õi vei salva totul.

-Dar cum voi ajunge Tn Vale?

-Smi voi folosi ultimele puteri pentru a Tndeplini aceasta. De nu vei reuõi, Răul ne va cuceri ûinuturile.

-Sunt gata să plec!

-Bine. Domnul fie cu tine iar izbTnda să-ûi Tnsoûească paõii!

moso u \mtuoerJ, bi esuru dlipaoe zJ omdli. ZJ omdli źo zJ \mvlamdi LJar. Zi ebluboi ti bueldJ. Ti tomsuru lJxpJdiea źuebdi soatedi źo vuoea anpli neo mijli tis\d muebdie \mzJźo. San zJ zi tasJ blomdli iri, s\mt ma źdoe monos tizbli zbolodiri liri? Zi j\mto sJ el vo \mpiribd zJ \msilsi neo \md\o zJ evri s\d neo nardi raslalo tizbli esizdie, tizbli virar \m seli bud vo \mvl\mdi źo epoe ebuo zJ dliesJ.

[msJ \meomdi ti e \mduelsi sebar, zonpo \m zbedi rame bromJ, t\mta-o badili źo \mslitili. U fJxa aloeźJ, erpJ se ti jhiepJ, tiezable uloxumdarao źo źdoa sJ edamso s\mt ie fe ebami źo muebdie zi fe zv\lźo, fe dlipao ulo zJ vo \mfomz, ulo zJ vo vuzd asoz ti lexiri zuelirao. ErdJ seri ma ile.

XJlo tibeldi u sezJ sa vilizdliri ranomedi źo bulmo jlJpod \mdl-esuru. Ma ile donb ti boiltad. Egamzi s\mt rame alsezi sa u bernJ bi sil źo pJda \m jien ti dlio ulo. Aźe zi tizshozi.

-Muebdie zJ-po etasJ pasaloi! alJ ir. Ia zamd *Revon*.

-Źo poi ezinimie! Ia zamd u x\mJ.

[r buvdo \mJamdla źo zi eźixelJ bi am bed tom oilpalo źo vrulo, vepJ \m vepJ.

-Si tlanalo lJdJsiźdo, *Revon*, \m muebdie bulpoo tizshozi? Bi eoso m-e neo dlisad monimo ti s\mt e xisie z-e ludod ti dlio ulo. Źo dusneo esan, \m muebdie bulpoo tizshozi?!

-Fliea zJ dlis tomsuru. Dlipaoi zJ dlis tomsuru.

X\me zsuezi am pobJd źo \źo \mslasoźJ n\omori bi boibd.

-Tlanipari mipam, ma źdoo si di eźdiebdJ! am zomjal zbolod e \mtlJxmod zJ nieljJ esuru. Źdoo si o z-e \md\nbred?

-E vuzd asoz.

X\me x\npo źo zazbomJ:

-Ma... Z-e dlemzvulned \m zbolod lJa.

Revon \mslinimo źo am voul \r sablomzi tom sliźdid b\mJ-m dJrbo. Ma zi eźdibdezi re ezde. Ma zi badie \mshobao lJa. [mzJ ma efie ti eriz.

-LJar tifomi bi xo si dlisi neo badilmos. Dlipaoi zJ-r \nboitos.

-Somi iźdo da, *Revon*?

-Zamd voar [nbJledarao.

X\me tJta tom seb:

- [mpirij. Tel blonigtoe ma i neo nosJ. Oel tesJ teo jliź, LJar fe sasilo dudar.

-Źdoa. Da iźdo u x\mJ pamJ?

-Zamd u x\mJ pamJ.

-Edamso, egadJ-nJ! Zbami-no san zJ \mfomj!

-Slixo sJ tesJ somife el vo źdoad san zJ \mfomjJ, m-el vo \mfomz?

Revon rJzJ blofolie \m guz. X\me zi \mdlozdJ.

-En zJ-po zbam u bufizdi.

-Pomi.

-E vuzd utedJ, \m ranie ranomoo, am subor mivilosod. Siorerpo suboo ma-r \mpirijiea źo-r pedgusuliea oel ir el vo flad zJ zi lJxpami, tel \o ile dienJ. Ma ti siorerpo, so ti zomi, sJso ile pam. Edamso n-en taz re ir źo o-en xoz: „Ti si br\mjo? TesJ \po źdiljo reslonori, \po fuo \mtibromo u tulompJ.“ Cuborar \źo źdilzi reslonori źo zbazi: „Fliea zJ bud

bulamso foziri sirul si foziexJ.“ Oel ia en hudJl\d: „Eźe zJ voi!“ Shoel ti e tuae xo, o zi elJdJ \m zunm amao pJoed seli \r anorozi ti neo nardi ulo źo \r enimompezi sJ \r fe pedi. Va vueldi zalblomz re \msibad, s\mt \źo tJta ziene sJ lajJnomdie o zi \nbromozi źo sJ \mdl-etifJl badie onbami foziri. [m esie muebdi, fJx\mt s\d ti zrep ile pJoedar \m donb si tulnie, \o ebJla źo-r shomao, anoromta-r źo zbam\mta-o \m vepJ duedi raslalori bi seli ma o ri zbazizi \m donbar xorio. Tizsubilo sJ ile ed\d ti aźul zJ veso lJa źo sJ \o vJsie shoel brJsili zJ voi ir sir badilmos. [m xoae alnJdueli, pJoedar bJlie upuzod źo zabJled, \mzJ fimo re ir źo \r rufo sa banmar, vJlJ zJ zsuedJ am saf\md. Muebdie, *Sarioc*, sJso eźe \r shine bi subor, o zi elJdJ tom mua \m foz, \r shomao źo \r enimompJ sJ tesJ ma-o tJ besi, \o ful nalo bJlompoo. [o neo zbazi zJ-źo sielJ oildeli \m jimamsho, ti veûJ sa dupo siorerpo suboo. Ti edamso, pJoedar ma zi neo ebluboi ti *Sarioc*, tel ma-o sila oildeli. [mzJ esizde fimo \m voiseli muebdi, donb ti u zJbdJn\mJ, oel \m siri tom alnJ pJoedar, seli \źo oapie bJlompoo, \źo sJrsJ n\mtloe źo vJsa siie si o zi zbazizi. *Sarioc* ile \m sarnie vilosoloo, sJso \mfJpezi san zJ zi ebili. DlisalJ emo, źo ir egamzi am d\mJl \m duedJ badilie f\lzdio źo zi \mtlJjuzdo ti u vedJ. Tel vede oapie bi erdsomife. *Sarioc* ri dlonozi re en\mtuo fozi al\di, \msils\mt zJ f\li x\xemoi \mdli io. Sa duedi esizdie, tlejuzdie rul ile deli. Edamso ir \o ebJla bimdla blone tedJ vidio, zerf\mt-u s\mt ile pJdadJ źo bi seri ti e vo fouredJ ti oapodar io. Zi elJdJ pam źo demtla źo u vJsa zJ-o esulti \mslitili. Dlixomta-zi, vede zusudo fozar am zinm źo zi tizbJlpo ti erizar zJa. *Sarioc* \o raJ rusar. [mfJpezi zJ sasiliezsJ.

Tel vede ma zi lotosJ re \mJrponie fozarao rao źo *Sarioc* dlipao zJ-źo lienomdiezsJ tixenJjolie źo \mvl\mjilie. Neo dlisalJ emo. Amio vinio \o brJsa ti ir źo vJsa dud si ile \m zdeli zJ-o bresJ źo ie rao *Sarioc*. Zi sJzJdulolJ oel ir \mfJpJ zJ voi sasilod. Tom mua dlisalJ emo. Uppomazi dud si tulozi. [mdl-u xo, \źo tulo zJ voi sumtasJdul. Ile badilmos, tel mosoutedJ monimo ma-o lisamuzsazi badilie. [mzJ sumtasJdular ile eriz bi foepJ. [o badie sumfomji aźul bi pJdl\moo tom zved zJ-r eriejJ bi ir zassizul. Tuel nueldie sumtasJdularao tizbJlpie fozar ti lierodedi. Dudaźo, nueldie amao un ile sife zilouz, neo zilouz tis\d dud si vJsazi fliutedJ. Tel ti voiseli tedJ uppomazi siie si tulozi. Esan tulie ezde. Zi \mtuo am donb, ebuo \r vJsa bi sumtasJdul zJ-źo oe xoriri. [o raJ rusar źo ezdvir *Sarioc* \mfJpJ zJ edesi. Tunmo narpo emo \m besi, vJlJ \nbudlofolo tom beldie zabaźorul, źo va oapod źo blipaod se am un pam źo tlibd. B\mJ s\mt nueldie \r raJ tom ranie ranomoo.

Revon ezsardezi sa edimpoi. X\me etJajJ:

-Ti edamso ia ma neo tuln.

-Ti si? oxpasmo ir, raed bi mieźdibdedi.

-[no ebeli \m foz źo nJ shomaoi.

DJsa u srobJ źo ebuo lJzbamzi \mdlipJloo miluzdodi:

-Esan i tomsuru. Oel ia dud \no enomdizs ti suborar seli br\mjie ti anorompJ.

Revon eźdibdJ, tel x\me ma neo zsuezi u fulpJ. Zi j\mto sJ muebdie dlisie ed\d ti libiti. Zi lotosJ źo brisJ, al\mt:

-Muebdie zJ-po etasJ pasaloi!

Tel ie ma xozi monos.

XJlo \m tibJldeli am pultio bi suźar sJlaoe oiźiea van źo zs\mdio. Nilzi nard, sJso tozdempe ile neo neli tis\d \źo \mshobaozi. Zuzo \m siri tom alnJ źo pJda \m aźJ ti dlio ulo. Tizshozi am bodos.

-Muebdie zJ-po etasJ pasaloi! zbazi ir. Ia zamd *Revon.*

-OmdlJ.

[m pultio ma ilea tis\d u zupJ źo u nJzapJ bi seli zi evrea dlio sJlpo.

-Si seapo, blompari, \m surpar esizde \mtibJlded er \nbJlJpoio?

-Sead u seri zJ \mfomj LJar.

-Slixo sJ tesJ somife el vo samuzsad serie, m-el vo alned-u?

-Źdoa, tel somife e neo nilz \meomdie nie. Dlipaoi zJ źdoo ti ir. Z-e dlemzvulned \m zbolod lJa.

-E efad ti eriz \mdli e tifimo lJa źo e \md\rmo tom mua zueliri źo ranie ranomoo. Da m-eo ti eriz, bimdla sJ źdoo sJ LJar el \mfomji blom domi dudar. TesJ fosduloe ma fe vo e de \m esiezdJ muebdi, fe dlipao zJ di boilxo oelJźo \m rani.

-En \mpiriz. Dudaźo, ma bupo zJ nJ egapo?

-Bud zJ-po zbam u bufizdi.

-Pomi.

-I tizbli tuo uenimo źo u x\mJ. Bi blonar un \r shine *Casior* źo ile ardonar tom mienar zJa. Bubular rao vazizi am bubul nomamed, fodiex źo \mpiribd, \mzJ ti si e muae zi ludie neo tibeldi, \msibalJ zJ tuliezsJ pujJpoe źo nJlolie źo voiseli ma zi neo j\mtie tis\d re zomi. Dlibded, tifimolJ lJo, reźo źo \mslixapo, oel zavridiri rul zi zshonpelJ \m mibJzeli. Ma neo bamiea

blip bi monos, moso nJsel bi io \mźoźo. Amoo briselJ źo ro zi boilta alne, erpoo nalolJ. *Casior* e \msilsed zJ-o dlixiezsJ, tel ma r-ea raed \m zienJ. Ebuo am erd mien \o edesJ źo \o asozi bi dupo; *Casior* zsJbJ blomdl-u nomami. LJdJso boiltad nardi xori, b\mJ zi hudJl\ zJ vesJ fliam rasla seli zJ lJn\mJ bizdi donb. Fla zJ zi \mzupiezsJ sa u x\mJ. Bi er tuorie un \r shine *Rosiac*. Ir vazizi sumzotiled tomdudtieame ti eo zJo am dob soated, sJso bidlisie xori \mdlijo blom sutlo mianprepo, sJad\mt siie si mienar zJa ma-o badie te. [mdl-u muebdi, \mdl-u buoimopJ, fJxa u x\mJ \mf\ldomta-zi \m ranome ramoo. Tomdl-am onpurt mieźdibded źo mizdJb\mod, zi libixo re ie źo \o labzi elobori. X\me sJxa bi bJn\md źo \msiba zJ br\mjJ. *Rosiac* \o sila oildeli źo-o zbazi sJ maneo oapolie \r \mtinmezi re eźe u vebdJ misajidedJ. Ie xozi sJ i blie tiflini, sJ moso ma tizshozizi \msJ ushoo, tel re zdJlaompiri rao, \o tifimo zupoi. DlJolJ \m besi am donb, ebuo *Rosiac* upzilfJ sJ x\me balde nilia bi n\omo moźdi nJmaźo vueldi vomi, tel re \mdlipJlori zeri ie \o lJzbamzi sJ i u deomJ bi seli el vo neo pomi zJ ma u evri mosoutedJ, ti tlejar vilosoloo rul. [mdl-u muebdi, n\med ti u salouxodedi mipamiezsJ, bi s\mt x\me tulnie, \o zsuezi \msid nJmaźe ti re n\me zd\mjJ. FJxa \m berne tizvJsadJ am usho seli zi tizshozi, srobo źo zbazi: „somi flie zJ eopJ dudar dlipaoi zJ voi blijJdod zJ boeltJ dudar.“ *Rosiac* zi zbiloi źo pobJ. X\me zi dlixo, \mzJ ma tizshozi ushoo. [o xozi maneo, sa dlozdipi, sJ e bulmod bi am tlan vJlJ \mduelsili źo sJ i tedueli zJ nieljJ b\mJ re sebJd. [o neo xozi zJ-o zsuedJ źo siererdJ nJmaźJ, ebuo zJ \mpiriejJ sJ zi fe dlemzvulne \m x\mJ sa badilo tibromi

tuel tesJ somife fe vesi am zeslovosoa bimdla ie. TesJ ma, zi fe blivesi \m flJgodueli. *Rosiac* \mdlipJ si zeslovosoa, oel x\me lJzbamzi sJ fe dlipao zJ-źo zbiri n\omori \mdl-am fez anbrad sa z\mjiri amao un tom ranie ranomoo, seli ma neo eli monos ti boiltad. *Rosiac* \źo tJta ziene sJ ma ir ile esire. Edamso, bi esuru dlisa *Casior*, sJad\mt am rus \m seli zJ lJn\mJ am donb, sJso ile upuzod, purmef źo vJlJ zbilempJ. *Rosiac* \r fJxa źo \o zbazi tizbli mizJpaompe ze. *Casior* ma zdJda bi j\mtalo, zi slizdJ re u n\mJ źo \źo zsalzi z\mjiri \mdl-am fez bimdla x\mJ. Ie \źo et\mso berniri, tizshozi ushoo, \źo slizsa elobo źo xpalJ, xos\mta-o rao *Casior* sJ ma fe vo aoded mosoutedJ, bimdla sJ x\miri zamd minalodueli. *Rosiac*, sa omone xtlupodJ, brisJ \mebuo re eo zJo, oel *Casior* lJnezi bi ganJdedi nuld \m surope si vazizi sJnomar sirul tuo. Dudaźo, lisamuźdompe x\mio \o tJta badili zJ dlJoezsJ neo tibeldi źo bizdi bađom, nilzi zJ u seadi, sJso esan efie am zsub. *Rosiac* puro nardJ flini oel zavridar zJa bulmo źo ir zJ u seadi bi x\mJ. U jJzo, \mzJ ie \o zbazi sJ ma neo bud vo \nbliamJ, voomtsJ badilori bi seli ri efie esan ri zdJdiea \m seri. Ma badie vesi pomi tis\d tesJ ma-źo vJsie pomi zoiźo. Ir \mdlipJ somi ile ti fomJ, oel ie xozi: LJar \mzaźo. Edamso *Rosiac* nilzi \m muebdie bulpoo tizshozi zJ \mvlamdi LJar, tel va \mfomz. Oel x\me zavilo nard oel gatisede ezable pomirao źo lJarao \o zrJpo. Ile bi bamsdar ti e zi blivesi \m x\mJ lie.

Bodosar ma neo fulpo. *Revon* \mdlipJ:

-Tel sa unar sirJrerd, *Casior*, si z-e \md\nbred?

Zazbom\mt, bodosar zbazi:

-*Casior* e egamz blie d\lxoa. [mzJ ma z-e rJzed \mfomz. E etamed samuźdompi źo e liaźod zJ u egadi bi x\mJ.

Revon elJdJ zbli nJzape tom nogrusar sJnJlapio:

-Si zamd esirie?

-Seldie tom zd\mje sablomti dud siie si z-e zsloz b\mJ esan. Sie tom nogrus - siie si zi fe zsloi ti esan źo b\mJ re zv\lźodar donbarao. Oel sie tom tliebde - siie si ma zi fe zsloi mosoutedJ. Nilia bejomori sJlpoo tom nogrus zi eteajJ sJlpoo tom zd\mje, tel sie tom tliebde lJn\mi mizshonpedJ, sJso źdoompe źo miźdoompe ma slizs źo ma zset, tuel zi ezsamt źo zi eledJ. S\mt bi nezJ ful vo tuel tuaJ sJlpo, dudar fe vo vuzd.

[r blofo u srobJ, ebuo \o xozi:

-Di fuo egade źo bi domi. Tizshoti seldie tom tliebde!

Revon u tizshozi źo sodo. Bodosar zbazi:

-Eo tizshoz-u re esiieźo bejomJ se x\me. Tlanalori fuezdli z-el badie zJ zi \md\rmiezsJ. Esan dlipaoi zJ briso. Zueliri ma eźdiebdJ.

-Eźe i. [po narđanizs, *Casior*.

-Muebdie zJ-po etasJ pasaloi, [nbJledi!

-Ma fulpo bluzdoo, nulnJo *Revon*.

Oiźo tom pultio bi s\nboi. Rame bromJ ile \m sebar silarao. Neo tibeldi ma ile monos. Dlipaoe zJ zi \mduelsJ.

Zi eźixJ bi bJn\md, \mshozi ushoo źo nalnalJ:

-*Sarioc* sir badilmos, zdJb\mar fozirul, ia, *Revon*, robzod ti badili, sa ushoo \mshoźo tom lexiri ramoo, di shin! EledJ-no-di!

Etulno, oel \m zunm \o ebJla *Sarioc*.

-Muebdie zJ-po etasJ pasaloi! Ia zamd *Revon*.

-Źdoa somi iźdo, si iźdo źo si flio zJ voo.

-Fliea zJ-po bam u \mdlipeli. Ame zomjalJ.

-Eź badie zJ di asot shoel esan. [mzJ eźdibd zJ mo di erJdalo.

- [po samuzs badilie. Fliea zJ-po bam u \mdlipeli.

-Zbami.

-Źo tabJ esiie, \no fio \mjJtao zJ nJ dlixizs, se zJ bud dlisi blom bueldJ?

- [po fuo \mjJtao.

-LJar buedi vo \mfomz?

-Buedi.

Revon zi dlixo. *Sarioc* ile zomjalar seli źdoe serie źo ir badie bulamso foziri. Bulmo \m vajJ sJdli seze x\mio.

Blofie tom mua re xotar aloeź, ti tabJ seli ma neo badie zonpo ranome ramoo. Efie mifuoi ti zblogom. Źdoe sJ fe vesi dud si-o fe zde \m badompJ, dudaźo efie mifuoi ti somife seli zJ-o tie \mslitili. [m vepJ ile LJar, \m zbedi ile Ferie.

-DedJ, egadJ-nJ!

„Di-en egaded, tel ma neo bud zJ di egad. Esan zamd un esan.“

VJsa bezar.

Revondar

(Primul lucru pe care-l văzu Revon fu zidul uriaõ, la õase paõi Tn faûa sa. Privi Tn stTnga õi observă poarta, mai bine zis gaura deschisă Tn zid. Nu Tncăpea nici o Tndoială, pe acolo trebuia să intre. Să intre õi să Tnfrunte Răul. Se apropie de poartă. De dincolo răzbăteau õoapte ciudate õi foiau umbre mai negre decTt noaptea Tnsăõi. Cum să se ducă printre ele, cTnd nu õtia nimic despre spiritele rele? Se gTndi că ar fi Tnûelept să Tncerce mai TntTi să afle cTt mai multe lucruri despre acestea, despre felul Tn care pot fi TnfrTnte õi abia apoi să treacă.

Sncă Tnainte de a Tntoarce capul, simûi Tn spate luna plină, dTndu-i putere õi Tncredere. O văzu uriaõă, albă ca de gheaûă, deasupra orizontului õi õtiu că atunci cTnd ea va apune õi noaptea se va sfTrõi, va trebui ori să fi Tnvins, ori să fi fost ucis de razele soarelui. Altă cale nu era.

Zări departe o casă cu ferestrele luminate õi porni grăbit Tntr-acolo. Nu era timp de pierdut. Ajunse cTnd luna urcase cu o palmă pe cer õi bătu Tn geam de trei ori. Uõa se deschise.

-Noaptea să-ûi aducă bucurie! ură el. Eu sunt Revon.

-ôi ûie asemenea! Eu sunt o zTnă.

Sl pofti Tnăuntru õi se aõezară pe un pat din ierburi õi flori, faûă Tn faûă.

-Ce drumuri rătăceõti, Revon, Tn noaptea porûii deschise? Pe aici n-a mai trecut nimeni de cTnd a zecea s-a rotit de trei ori. ôi tocmai acum, Tn noaptea porûii deschise?!

-Vreau să trec dincolo. Trebuie să trec dincolo.

ZTna scoase un ûipăt õi Tõi Tncruciõă mTinile pe piept.

-Drumeûule nebun, nu õtii ce te aõteaptă! Un singur spirit a Tndrăznit să meargă acolo. ôtii ce i s-a TntTmplat?

-A fost ucis.

ZTna zTmbi õi suspină:

-Nu... S-a transformat Tn spirit rău.

Revon Tncremeni õi un fior Tl cuprinse din creõtet pTnă-n tălpi. Nu se aõteptase la asta. Nu se putea Tnchipui rău. Snsă nu avea de ales.

-Răul devine pe zi ce trece mai puternic. Trebuie să-l Tmpiedic.

-Cine eõti tu, Revon?

-Sunt fiul Smpăratului.

ZÎna dădu din cap:

-Sînţeleg. Dar primejdia nu e mai mică. Iar dacă dai greş, Răul va cuceri totul.

-Ştiu. Tu eşti o zînă bună?

-Sunt o zînă bună.

-Atunci, ajută-mă! Spune-mi cum să înving!

-Crezi că dacă cineva ar fi ştiut cum să învingă, n-ar fi învins?

Revon lăsă privirea în jos. ZÎna se întristă.

-Am să-ţi spun o poveste.

-Bine.

-A fost odată, în lumea luminii, un copil nefericit. Ceilalţi copii nu-l înţelegeau şi-l batjocoreau iar el ar fi vrut să se răzbune, dar îi era teamă. Nu de ceilalţi, ci de sine, căci era bun. Atunci m-am dus la el şi i-am zis: „De ce plîngi? Dacă ţi şterg lacrimile, ţi voi îndeplini o dorinţă." Copilul îşi şterse lacrimile şi spuse: „Vreau să pot porunci visele celor ce visează." Iar eu am hotărît: „Aşa să fie!" Chiar de a doua zi, i se arătă în somn unui băiat care îl umilise de mai multe ori şi îl ameninţase că îl va bate. Fu foarte surprins la început, cînd îşi dădu seama că rugămintea i se împlinise şi că într-adevăr putea impune visele. Sn acea noapte, văzînd cît de slab era băiatul în timp ce dormea, îi apăru şi-l chinui, umilindu-l şi spunîndu-i în faţă toate lucrurile pe care nu i le spusese în timpul zilei. Descoperi că era atît de uşor să faci rău şi că îi făcea chiar plăcere să fie el cel puternic. Sn ziua următoare, băiatul părea obosit şi supărat, însă veni la el şi îl lovi cu pumnul, fără să scoată un cuvînt. Noaptea, Sarioc, căci aşa îl chema pe copil, i se arătă din nou în vis, îl chinui şi îl ameninţă că dacă nu-i dă pace, îi vor muri părinţii. Si mai spuse să-şi ceară iertare în genunchi, de faţă cu toţi ceilalţi copii. De atunci, băiatul nu se mai apropie de Sarioc, dar nu-i ceru iertare. Snsă acesta veni în fiecare noapte, timp de o săptămînă, iar în cele din urmă băiatul, care îşi iubea părinţii, îşi călcă mîndria şi făcu ceea ce i se spusese. Sarioc era în culmea fericirii, căci învăţase cum să se apere. Trecură ani, şi el ajunse un tînăr în toată puterea vîrstei şi se îndrăgosti de o fată. Dar fata iubea pe altcineva. Sarioc le trimise la amîndoi vise urîte, încercînd să vîre zîzanie între ei. Cu toate acestea, dragostea lor era tare. Atunci el îi apăru pentru prima dată fetei, salvînd-o cînd era bătută şi pe cale de a fi violată de

iubitul ei. Se arătă bun õi tandru õi o făcu să-i acorde Tncredere. Trezindu-se, fata socoti visul un semn õi se despărûi de alesul său. Sarioc Ti luă locul. Snvăûase să cucerească. Dar fata nu se ridică la Tnălûimea visului lui õi Sarioc trebui să-õi reamintească dezamăgirea õi TnfrTngerea. Mai trecură ani. Unei femei Ti plăcu de el õi făcu tot ce era Tn stare să-i placă õi ea lui Sarioc. Se căsătoriră iar el Tnvăûă să fie cucerit. Din nou trecură ani. Obûinuse tot ce dorise. Sntr-o zi, Tõi dori să fie conducător. Era puternic, dar niciodată nimeni nu-i recunoscuse puterea. Snsă conducătorul era ales pe viaûă. Si putea convinge uõor pe bătrTnii din sfat să-l aleagă pe el succesor. Doar moartea conducătorului despărûea visul de realitate. Totuõi, moartea unui om era ceva serios, mai serios decTt tot ce făcuse vreodată. Dar de fiecare dată obûinuse ceea ce dorise. Acum dorea asta. Se Tndoi un timp, apoi Tl făcu pe conducător să-õi ia zilele. Si luă locul õi astfel Sarioc Tnvăûă să atace. Domni mulûi ani Tn pace, fără Tmpotriviri din partea supuõilor, õi fu iubit õi preûuit ca un om bun õi drept. PTnă cTnd moartea Tl luă din lumea luminii.

Revon ascultase cu atenûie. ZTna adăugă:

-De atunci eu nu mai dorm.

-De ce? izbucni el, luat pe neaõteptate.

-Smi apare Tn vis õi mă chinuie.

Tăcu o clipă õi apoi răspunse Tntrebării nerostite:

-Acum e dincolo. Iar eu tot Tmi amintesc de copilul care plTngea de umilinûă.

Revon aõteptă, dar zTna nu mai scoase o vorbă. Se gTndi că noaptea trecea atTt de repede. Se ridică õi plecă, urTnd:

-Noaptea să-ûi aducă bucurie!

Dar ea nu zise nimic.

Zări Tn depărtare un bordei pe coõul căruia ieõeau fum õi scTntei. Merse mult, căci distanûa era mai mare decTt Tõi Tnchipuise. Sosi Tn cele din urmă õi bătu Tn uõă de trei ori. Deschise un pitic.

-Noaptea să-ûi aducă bucurie! spuse el. Eu sunt Revon.

-Intră.

Sn bordei nu erau decTt o sobă õi o măsuûă pe care se aflau trei cărûi.

-Ce cauûi, prinûule, Tn colûul acesta Tndepărtat al Tmpărăûiei?

-Caut o cale să Tnving Răul.

-Crezi că dacă cineva ar fi cunoscut calea, n-ar fi urmat-o?

-ôtiu, dar cineva a mai mers Tnaintea mea. Trebuie să õtii de el. S-a transformat Tn spirit rău.

-A avut de ales Tntre a deveni rău õi a TntTlni din nou soarele õi lumea luminii. Tu n-ai de ales, pentru că õtii că Răul ar Tnvinge prin tine totul. Dacă victoria nu va fi a ta Tn această noapte, va trebui să te pierzi iarăõi Tn lume.

-Am Tnûeles. Totuõi, nu poûi să mă ajuûi?

-Pot să-ûi spun o poveste.

-Bine.

-E despre doi oameni õi o zTnă. Pe primul om Tl chema Casior õi era ultimul din neamul său. Poporul lui fusese un popor minunat, viteaz õi Tnûelept, Tnsă de ce a noua se rotea mai departe, Tncepură să dorească bogăûia õi mărirea õi fiecare nu se mai gTndea decTt la sine. Treptat, deveniră răi, laõi õi Tncrezuûi, iar sufletele lor se schimbară Tn nepăsare. Nu mai puneau preû pe nimic, nici măcar pe ei Tnõiõi. Unii plecară õi li se pierdu urma, alûii muriră. Casior a Tncercat să-i trezească, dar nu l-au luat Tn seamă. Apoi un alt neam Ti atacă õi Ti ucise pe toûi; Casior scăpă printr-o minune. Rătăci pierdut multe zile, pTnă se hotărT să facă vreun lucru care să rămTnă peste timp. Vru să se Tnsoûească cu o zTnă. Pe al doilea om Tl chema Rosiac. El fusese considerat dintotdeauna de ai săi un tip ciudat, căci petrecea zile Tntregi prin codri neumblaûi, căutTnd ceea ce neamul său nu-i putea da. Sntr-o noapte, Tntr-o poieniûă, văzu o zTnă TnvTrtindu-se Tn lumina lunii. Dintr-un imbold neaõteptat õi nestăpTnit, se repezi la ea õi Ti rupse aripile. ZTna căzu pe pămTnt õi Tncepu să plTngă. Rosiac Ti ceru iertare õi-i spuse că numai iubirea Tl Tndemnase la aõa o faptă necugetată. Ea zise că e prea devreme, că nici nu deschisese Tncă ochii, dar la stăruinûele lui, Ti deveni soûie. Trăiră Tn pace un timp, apoi Rosiac observă că zTna purta mereu pe mTini niõte mănuõi foarte fine, dar la Tntrebările sale ea Ti răspunse că e o taină pe care ar fi mai bine să nu o afle niciodată, de dragul fericirii lor. Sntr-o noapte, mTnat de o curiozitate nebunească, pe cTnd zTna dormea, Ti scoase Tncet mănuõa de la mTna stTngă. Văzu Tn palma desfăcută un ochi care se deschise, clipi õi spuse: „Cine vrea să aibă totul trebuie să fie pregătit să piardă totul.“ Rosiac se sperie õi ûipă. ZTna se trezi, Tnsă nu deschise ochii. Si zise numai, cu tristeûe, că a pornit pe un drum fără Tntoarcere õi că e datoare să meargă pTnă la capăt. Si mai zise să-i scoată õi cealaltă mănuõă, apoi să Tnûeleagă că

se va transforma Tn zTnă cu puteri depline doar dacă cineva va face un sacrificiu pentru ea. Dacă nu, se va preface Tn vrăjitoare. Rosiac Tntrebă ce sacrificiu, iar zTna răspunse că va trebui să-ői spele mTinile Tntr-un vas umplut cu sTngele unui om din lumea luminii, care nu mai are nimic de pierdut. Rosiac Tői dădu seama că nu el era acela. Atunci, pe acolo trecu Casior, căutTnd un loc Tn care să rămTnă un timp, căci era obosit, bolnav ői fără speranûă. Rosiac Tl văzu ői Ti spuse despre nesăbuinûa sa. Casior nu stătu pe gTnduri, se crestă la o mTnă ői Tői scurse sTngele Tntr-un vas pentru zTnă. Ea Tői adTnci palmele, deschise ochii, Tői crescu aripi ői zbură, zicTndu-i lui Casior că nu va fi uitat niciodată, pentru că zTnele sunt nemuritoare. Rosiac, cu inima zdrobită, plecă Tnapoi la ai săi, iar Casior rămase pe jumătate mort Tn coliba ce fusese căminul celor doi. Totuői, recunoõtinûa zTnei Ti dădu putere să trăiască mai departe ői peste puûin, merse să o caute, căci acum avea un scop. Rosiac boli multă vreme iar sufletul său porni ői el să o caute pe zTnă. O găsi, Tnsă ea Ti spuse că nu mai pot fi Tmpreună, fiindcă puterile pe care le avea acum le stăteau Tn cale. Nu putea face bine decTt dacă nu-ői făcea bine sieői. El Tntrebă cine era de vină, iar ea zise: Răul Tnsuői. Atunci Rosiac merse Tn noaptea porûii deschise să Tnfrunte Răul, dar fu Tnvins. Iar zTna suferi mult iar judecata asupra binelui ői răului Ti slăbi. Era pe punctul de a se preface Tn zTnă rea.

Piticul nu mai vorbi. Revon Tntrebă:

-Dar cu omul celălalt, Casior, ce s-a TntTmplat?

SuspinTnd, piticul spuse:

-Casior a ajuns prea tTrziu. Snsă nu s-a lăsat Tnvins. A adunat cunoõtinûe ői a reuõit să o ajute pe zTnă.

Revon arătă spre măsuûa din mijlocul cămăruûei:

-Ce sunt acelea?

-Cartea din stTnga cuprinde tot ceea ce s-a scris pTnă acum. Cea din mijloc - ceea ce se va scrie de acum ői pTnă la sfTrõitul timpului. Iar cea din dreapta - ceea ce nu se va scrie niciodată. Mereu paginile cărûii din mijloc se adaugă cărûii din stTnga, dar cea din dreapta rămTne neschimbată, căci õtiinûa ői neõtiinûa nu cresc ői nu scad, doar se ascund ői se arată. CTnd pe masă vor fi doar două cărûi, totul va fi fost.

Sl privi o clipă, apoi Ti zise:

-Te voi ajuta ői pe tine. Deschide cartea din dreapta!

Revon o deschise õi citi. Piticul spuse:

-Ai deschis-o la aceeaõi pagină ca zînа. Drumurile voastre s-ar putea să se întîlnească. Acum trebuie să pleci. Soarele nu aõteaptă.

-Aõa e. Sûi mulûumesc, Casior.

-Noaptea să-ûi aducă bucurie, Smpărate!

-Nu vorbi prostii, mormăi Revon.

Ieõi din bordei pe cîmpie. Luna plină era în capul cerului. Mai departe nu era nimic. Trebuia să se întoarcă.

Se aõează pe pămînt, închise ochii õi murmură:

-Sarioc cel puternic, stăpînul viselor, eu, Revon, lipsit de putere, cu ochii închiõi din razele lunii, te chem! Arată-mi-te!

Adormi, iar în somn îi apăru Sarioc.

-Noaptea să-ûi aducă bucurie! Eu sunt Revon.

-Ôtiu cine eõti, ce eõti õi ce vrei să fii.

-Vreau să-ûi pun o întrebare. Una singură.

-Aõ putea să te ucid chiar acum. Snsă aõtept să ni te alături.

-Sûi cunosc puterea. Vreau să-ûi pun o întrebare.

-Spune.

-Ôi după aceea, îmi vei îngădui să mă trezesc, ca să pot trece prin poartă?

-Sûi voi îngădui.

-Răul poate fi învins?

-Poate.

Revon se trezi. Sarioc era singurul care õtia calea õi el putea porunci visele. Porni în fugă către casa zînei.

Privea din nou la zidul uriaõ, de după care nu mai putea simûi lumina lunii. Avea nevoie de sprijin. Ôtia că va face tot ce-i va sta în putinûă, totuõi avea nevoie de cineva care să-i dea încredere. Sn faûă era Răul, în spate era Valea.

-Tată, ajută-mă!

„Te-am ajutat, dar nu mai pot să te ajut. Acum sunt om acum.“

Făcu pasul.)